25/02/2022

Ο Μητροπολίτης Πατρών Χρυσόστομος στη μνήμη του Γεωργίου Παπαδογιάννη

/ Γνώμες

Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκιμάσεν αὐτόν καί ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν…

- **Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου**

«Γεώργιος Παπαδογιάννης, ἐγεννήθη στίς Ρίζες Τριπόλεως στίς 7 Ὀκτωβρίου τό 1981. Ἐφοίτησε στήν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστική Σχολή Κρήτης (2000-2003) καί στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 24 Φεβρουαρίου 2022.

Ἀπό τίς 6 Μαρτίου 2011 (Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω) ἐζησε καθηλωμένος, σέ ἀναπηρικό καροτσάκι.

Ἔμεινε τετραπληγικός μετά ἀπό αὐτοκινητιστικό δυστύχημα. Ἀνέβαινε μέρα νύχτα τόν δικό του Γολγοθᾶ, γιά νά φθάσῃ μετά ἀπό ἑνδεκα χρόνια σκληρῆς δοκιμασίας, στήν Ἀνάσταση.

Πρόσωπο γεμᾶτο χαρά, μάτια πού ἔλαμπαν ἀπό οὐράνια χάρη, στόμα ἀπό τό ὁποῖον οὐδέποτε ἐξῆλθεν λόγος κακίας, γλῶσσα πού μόνο νά δοξολογῇ τόν Θεόν ἐγνώριζε, καρδία φλεγομένη ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, τόν ὁποῖον ἐξ' ἀπαλῶν ὀνύχων ἐπεπόθησε».

Ὡς ἀποχαιρετισμόν πρόσκαιρον, ἐπιθυμῶ παιδί μου Γιῶργο, νά σοῦ ἀπευθύνω λόγους πατρικῆς ἀγάπης καί νά σοῦ εὐχηθῶ νά ἀναπαύεσαι ἐν οὐρανοῖς μετά τῶν ἀπ' αιῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων.

Πολλές φορές, σέ ὧρες πνευματικῆς περισυλλογῆς, σκεπτόμουν, πόσο ἀδύναμος θά ἤμουν νά σηκώσω ἕνα τέτοιο σταυρό, πού ἐσύ ἀγόγγυστα, θαυμαστά, μέ μεγάλη ὄντως ὑπομονή, μέ μεγίστη ταπείνωση καί βαθειά πίστη καί προσευχή ἐσήκωσες. Σέ προετοίμασεν ὁ Θεός ἀπό μικρό παιδί, νά σηκώσῃς αὐτόν τόν σταυρό τοῦ ἐπιγείου μαρτυρίου σου.

Ἀπό νωρίς ἔζησες τόν πόνο τῆς ὀρφάνιας, ἀφοῦ στά 11 σου χρόνια ἔφυγε γιά τόν οὐρανό ἡ ἀγαπημένη σου μητέρα, Βασιλική. Σέ θυμᾶμαι κατά τήν ὥρα τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας της, στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο Ριζῶν, νά στέκεσαι μέ οὐράνια γαλήνη, ὡς ἄγγελος πάνω ἀπό τό κεφάλι της. Μάνα σου ἀπό τότε στάθηκε ἡ ἀείμνηστη γιαγιά σου, πού ἀγωνίστηκε μαζί μέ τόν πατέρα σου νά σᾶς μεγαλώσουν, ἐσένα καί τόν ἀδελφό σου.

Σέ θυμᾶμαι, ὅταν ἀνέβαινες στό Μοναστήρι μας, στόν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Βαρσῶν, καί ἄφηνες στό πετραχήλι μου, τούς πόνους καί πόθους τῆς ψυχῆς σου καί τήν ἐπιθυμία τῆς καρδίας σου νά ὑπηρετήσῃς ὡς Κληρικός, τήν ἁγία μας Ἐκκλησία.

Μέ χαρά ἀνέμενε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας κ.κ. Ἀλέξανδρος, νά ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς εἰσόδου σου στήν ἁγία Ἱερωσύνη. (Ὁ ὁποῖος μετά ταῦτα πατρικά στάθηκε δίπλα σου δεόμενος τοῦ Κυρίου γιά νά ἔχῃς δύναμη, πρός ἄρσιν τοῦ σταυροῦ σου).

Μέ ζέση ψυχῆς στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, στίς Ρίζες, δοξολογοῦσες τόν Κύριό μας, προσευχόμενος, ψάλλοντας, μετέχοντας στήν Μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἑτοιμάστηκες γιά νά ἐκπληρώσῃς τήν μεγάλη σου ἀπόφαση. Ὅμως ὁ Θεός σοῦ ἑτοίμασε ἄλλο στάδιο ἀγώνων λαμπρῶν, ὥστε νά φανῇ ἡ ὀμορφιά τῆς ψυχῆς σου, νά ἀστράψῃ ἡ πίστη σου ὡς φῶς, μέσα στά σύγχρονα σκοτάδια καί νά γίνῃ γνωστή ἡ μεγάλη ὑπομονή σου.

Οὐδείς ἐπερίμενε ὅτι θά ζήσῃς τόσα χρόνια καθηλωμένος στοῦ πόνου τό κρεββάτι. Καί ὅμως ἀντεξες μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά μείνῃς λαμπρόν παράδειγμα καί πρότυπον, ὡς ἄλλος Ἰώβ, ὑπομείνας τήν πρόσκαιρη, ἀλλά τόσο βαρειά δοκιμασία, ἐπαναλαμβάνοντας πάντοτε τό χρυσοστομικόν, «***Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν***» καί τρεφόμενος ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Παναγίου Ἀμνοῦ.

Ἐνθυμοῦμαι μέ βαθειά συγκίνηση τά λόγια σου, ὅταν σέ ἐπισκεπτόμουν.

«***Πάτερ μου ἔχω τόση χαρά πού δέν μπορῶ νά σοῦ τήν περιγράψω…*** ».

…***Εἶμαι ὁ πιό εὐτυχισμένος ἀνθρωπος τοῦ κόσμου…***

…Ἀπολαμβάνω τό μεγαλύτερο δῶρο πού θά μποροῦσε νά ἔχῃ ἀνθρωπος ἐπάνω στή γῆ…»

Ὅταν νοσηλευόσουν στό νοσοκομεῖο, μοῦ ἔλεγες:

«…***Βρίσκομαι πάτερ στόν παράδεισο…Ἐδῶ εἶναι τόπος καταπαύσεως μου… Οἱ Γιατροί καί οἱ Νοσοκόμες εἶναι οἱ ἀγγελοι πού τούς ἔστειλε ὁ Θεός νά μέ ὑπηρετήσουν***…»

Καί ἄλλοτε…

«…Τώρα πάτερ μιλῶ πραγματικά μέ τόν Θεό. Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνῃ νά ζῇ μέσα σου ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί νά γλυκαίνῃ τήν ὕπαρξή σου ὁ Κύριος…

…Τώρα αἰσθάνομαι πόσο κοντά μου εἶναι ἡ Παναγία μας, πόσο μᾶς ἀγαπάει, πόσο κοντά μας εἶναι οἱ Ἅγιοι…»

Ἀλλά παιδί μου ἤδη μετέστης στά οὐράνια σκηνώματα ἔχοντας μαζί μέ τά ἄλλα πνευματικά ἐφόδια καί τήν τόσην ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, τούς ὁποίους ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς σου καί ἐσύ ἀγάπησες. Ἀλήθεια πόσο ἀγάπησες τόν κάθε ἄνθρωπο! Ἡ προσευχή σου ἀδιάλειπτη πρός τόν Θεό, περιελάμβανε πάντοτε τά αἰτήματά σου γιά τούς πονεμένους, τούς ἀρρώστους, τούς ἐμπεριστάτους, ὅλους ὅσοι ἀντιμετώπιζαν προβλήματα στή ζωή τους, στό γάμο τους, μέ τά παιδιά τους, μέ

τήν ἐργασία τους... Ἡ προσευχή σου ἦτο δροσιά καί γιά τούς μεταστάντας, ὅσους ἐγνώριζες ἀπό τότε πού ἦσουν μικρό παιδί, μέχρις ὅτου ἔκλεισες τά σωματικά σου μάτια.

Σχεδόν καθημερινῶς, ἔστελνες μηνύματα καί εἰς ἐμέ καί εἰς ἄλλους πατέρας μέ δεκάδες ὀνόματα γιά νά τά μνημονεύσωμε στήν προσευχή μας καί κυρίως στήν Θεία Λειτουργία. Τά κρατῶ ὡς θησαυρό πνευματικό καί ἐπιθυμῶ νά γνωρίζῃς ὅτι θά συνεχίσω νά μνημονεύω ὅλους ἐκείνους πού ἀγάπησες, γνωστούς καί ἀγνώστους.

Ὅμως αὐτή τήν ὥρα τῆς μεταστάσεώς σου καί τῆς ἐκ τῶν φθαρτῶν καί ἐπιγείων πρός τά οὐράνια καί ἄφθαρτα, ἀποδημίας σου, μνημονεύω ὅλων ἐκείνων καί ἦταν τόσοι πολλοί, πού στάθηκαν στό πλευρό σου, ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς δοκιμασίας σου μέχρι τήν τελευταία σου πνοή. Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ.κ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. Θεοκλήτου, τῶν ἄλλων πατέρων τῆς Μονῆς Βαρσῶν, τοῦ Παπα- Κώστα τῶν Ριζῶν καί τόσων ἄλλων Ἱερέων, Ἱεροψαλτῶν, τῶν στενῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας σου, τῶν φίλων σου, τῶν πνευματικῶν σου ἀδελφῶν... Τῶν ἀγγέλων αὐτῶν πού στάθηκαν λαμπάδες ἀναμμένες κοντά σου, τῶν ἐθελοντῶν τῆς οὐράνιας ἀγάπης. Ἀλήθεια πόσο θά τούς λείψεις!

Ἀγαπητό μου παιδί Γιῶργο, τώρα πού ἔφυγες ἀπό τά φθαρτά καί γήινα καί βρίσκεσαι στόν οὐρανό, μέ τήν ἀδειά σου καί στή μνήμη σου, ὅπως μοῦ εἶχες πεῖ τήν τελευταία φορά πού ἐπικοινωνήσαμε θά κάνω μετόχους, πολλούς ἄλλους τῆς βαθειᾶς σου πίστεως καί τῆς ὡραιότητος τῆς ψυχῆς σου, μέσα ἀπό τά μηνύματα πού μέ τόν τρόπο πού σοῦ παρεῖχε ἡ σύγχρονη τεχνολογία, μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἔστελνες. Ἐπικοινωνοῦσες μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐπιστηρίζοντας μέ τήν βαθειά σου καί ἀταλάντευτη πίστη πολλούς, σέ ὧρες δύσκολες πού τά γόνατα λυγίζουν.

Θά ἀρχίσω ἀπό τό τελευταῖο:

«Ἀγαπημένε μου Παππούλη. Διερχόμεθα διά πυρός καί ὑδατος. Δόξα τῷ Θεῷ πού μᾶς δίνει χαρά καί δύναμη. Ἔχω ἀνάγκη τήν προσευχή σου μαζί μέ τούς (μνημονεύεις πολλά ὀνόματα ζώντων) καί ὑπέρ ἀναπαύσεως (….).

Σοῦ φιλῶ καί τά δυό σου χέρια. Ξέρω ὅτι ἀπό τό νοσοκομεῖο πού εἶμαι θά βγῶ πιό δυνατός.

Σέ εὐχαριστῶ Παππούλη…»

(28.1.2022)

Καί ἐνωρίτερα:

«Σεβαστέ μου πατέρα, σοῦ φιλῶ καί τά δυό σου χέρια καί σ' εὐχαριστῶ. Χρόνια αἰώνια σοῦ εὐχομαι μέσα ἀπό τήν ψυχή μου καί ἀφθονα σέ χάρη, ἅγια καί θεάρεστα, θεόλαμπρα, ἀτόφια, καθαρότατα… Εὐχαριστῶ τόν Θεό πού σέ' φερε ἀπ' τήν ἀρχή ζωῆς μου, 11 χρονῶν στήν κηδεία τῆς ἁγίας μανούλας μου Βασιλικῆς, Ἱεροκήρυκα καί πνευματικό μου πατέρα, στίς Βάρσες. Τώρα πού ἦρθε ὁ Χριστός μέ τόν ἀγαπημένο μου σταυρό δοξάζω τόν Θεό, ἀλλά δέν παύω νά ζητῶ τίς διάπυρες εὐχές σου ἐν τῇ ἀγάπῃ καί νά χριστοποιηθῶ στήν ἁγία ὑπομονή καί ταπείνωση. Ἀμήν.» (23.11.2021)

Καί ὅταν νοσηλευόμουν στό Νοσοκομεῖο, γιά νά μοῦ εὐχηθῇς περαστικά, ἔγραφες:

«***Σπούδασον σεαὐτόν, δοκίμασον παραστῆσαι τῷ Θεῷ ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας*** (Β' Τιμ, 2, 15).

Εἰ ***προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἑτοίμασον τὴν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν…Πᾶν ὃ ἐάν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι καί ἐν ἀλλάγματι ταπεινώσεως σου μακροθύμησον, ὅτι, ἐν πυρί δοκιμάζεται χρυσός καί ἄνθρωποι δεκτοί ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καί ἀντιλήψεταί σου… (Σοφία Σειράχ).***

Σεβαστέ μου πατέρα, Σοῦ εὐχομαι ταχείαν ἀνάρρωση μέ τό καλό ἡ Παναγία μας νά σοῦ κάνῃ κουράγιο. Σοῦ φιλῶ τό χέρι καί σέ εὐχαριστῶ γιά ὅλα. Τήν εὐχή σου. Ἐρρωσθε!!! (13.8.2021)

Θά ἀναφέρω καί τό μήνυμά σου τό περασμένο Πάσχα.

«Χριστός Ἀνέστη, ἅγιε μου πατέρα. Σοῦ φιλῶ τό χέρι καί ζητῶ τήν εὐχή καί τήν προσευχή σου καί τήν μνημόνευση τῶν ὀνομάτων μας στήν Ἁγία Πρόθεση. Τήν ἔχουμε ἀνάγκη νά μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεός τό θέλημά τους … Προσευχήσου γιά τούς…..πού νοσοῦν σοβαρά ἀπό covid.

Χαῖρε πάτερ μου, ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι, νικῶντι, παρόντι, πάντοτε!!!»

Παιδί μου Γεώργιε. Ἤδη εὑρίσκεσαι ἐν χώρᾳ δικαίων καί ἁγίων. «*Ἕνα ἅγιο παιδί ἔφυγε γιά τόν οὐρανό*» μοῦ εἶπε κάποιος συγχωριανός σου, ὅταν μοῦ

τηλεφώνησε λίγο μετά τήν μετάστασή σου. Πράγματι, ἕνας σύγχρονος Ἰώβ ὑπομονῆς, ταπείνωσης, βαθειᾶς πίστεως, ἀδιαλείπτου προσευχῆς, μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν βίων τῶν Ἁγίων, μετοχῆς στά ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔφυγε ἀπό κοντά μας καί εὑρίσκεται ἐκεῖ, ἔνθα ἦχος καθαρός ἑορταζόντων...ἐκεῖ ἔνθα οἱ θεούμενοι.

Σέ χαιρετῶ ἀναστάσιμα καί σέ ἀποχαιρετῶ μέ τήν βεβαιότητα ὅτι ἀναπαύεσαι μετά τῶν δικαίων καί ἁγίων καί προσδοκῶ τήν μετά σοῦ συνάντησιν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου.

Ἄς εἶναι τά δικά σου λόγια, ὅπως τά σημειώνεις στό ἀναστάσιμο μήνυμά σου, ὁ ἐπινίκιος δικός μου λόγος γιά τήν νίκη σου ἐναντίον τοῦ θανάτου.

«Χαῖρε Γεώργιε ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι, νικῶντι, παρόντι πάντοτε!!!

Καλή ἀνάσταση παιδί μου».